

[Berlau]

Man må unægtelig stille sig selv spørgsmålet: Var det et led i en langsigtet plan, der er aftalt i kulissen, den kulisser, hvor drejebogen – som statsministeren har skrevet – ligger? Man kunne også udmærket godt have forudset, at denne finanslov nok skulle falde på plads. Det er ikke særlig sandsynligt, at det skuespil, man opfører over for offentligheden, i virkeligheden er reelt. Det er langt mere sandsynligt, at den mistanke, som hele befolkningen har om, at det er aftalt i porten alt sammen, er rigtig.

Nu har vi været igennem diskussioner siden valget op til nu, hvor bl.a. det parti, jeg er medlem af, har stillet en masse forslag. Undervisningsministeren viftede på et tidspunkt med en lang række af dem herinde og kaldte os for vanvittige. Der var én, der forleden dag sagde til mig, at vi rent faktisk har lavet dobbelt så meget, som noget andet parti har produceret i den tid, vi har siddet i Folketinget. Det tager vi selvfølgelig til indtægt for, at det, vi laver, er godt og sobert.

Finansloven og drejebogen til finansloven er som sagt skrevet på et langt tidligere tidspunkt, og det har man da også set, når f.eks. Fremskridtspartiet har leget kispus med Socialdemokratiet. Da forslaget om lønmodtagerfonde kom frem, var der pludselig et flertal, og pludselig havde Socialdemokratiet meget svært ved at forklare, at det flertal agtede de i hvert fald ikke at benytte sig af. Det var selvfølgelig drilleri fra Fremskridtspartiets side, men det kom på tværs af de planer – det kom også på tværs af drejebogen, formodentlig – Socialdemokratiet havde.

Vi har jo set, at der har været stillet forslag, hvor vi har ønsket at få en prioritering af omkostningerne i vores samfund. Der bliver fremført ønske om at prioritere sygehussektoren højere, landbruget højere, de unges uddannelse højere, pensionisterne højere. Og hver gang har man fået forklaret, at det var der ikke råd til, og hver gang har vi sagt: Jamen inden vi vedtager denne finanslov, var det så ikke rimeligt og rigtigt, at vi prioriterede udgifterne således, at vi fandt ud af, hvad vi syntes var vigtigst? Og hver gang har svaret været nej. Så derfor har drejebogen ligget i kulissen, og der er blevet læst i den.

Nu kunne man jo altså ikke vedtage en finanslov, uden at Socialdemokratiet skulle have et lille alibi for det, de gjorde. Derfor har man

pustet disse ændringer af finansloven voldsomt op. Man skrev i en avis, at det ikke længere var et fingeraftryk, der var blevet sat på finansloven – det var hele håndtrykket, der var blevet givet.

Socialdemokratiet har labbet rosen i sig fra alle de borgerlige partier og alle de borgerlige aviser, som har forklaret, at Socialdemokratiet er noget nær det mest geniale, man nogen sinde har haft. Og man har rost dem, men det burde nu nok være sådan i Socialdemokratiet, at når man bliver rost af sin fjende, så skal man tage og passe gevaldig meget på.

Jeg ville ønske, at Socialdemokratiet og for den sags skyld også SF ville komme hjem, ville fremføre ikke alene de synspunkter, de har fremført i valgkampen, men også dem, de pr. tradition burde stå for, frem for at ligge i med de borgerlige stort set den ene gang efter den anden.

Hvad er det for nogle forbedringer? Jeg har omtalt dem tidligere. Der er givet 15 kr. om dagen til de arbejdsløse. Det er altså, hvad der er blevet. To knækpølser, kaldte jeg det. Og så er der givet 3 kr. til pensionisterne. De kan så købe brødet, som hører til. Det er, hvad der er blevet, og det er det, man kalder for fingeraftryk eller social genopretning. Det er nede i den afdeling, hvor det stort set er til grin at snakke om det.

Hr. Niels Helveg Petersen har haft nogle bekymringer om vores parti. Det har hr. Lykke-toft også. Hr. Niels Helveg Petersens kendte vi godt på forhånd. Dem udtalte han allerede på valgnatten med et stort og højlydt »føj«.

Jeg var lidt mere bekymret over, at hr. Lykke-toft begyndte at snakke om vrangforestillinger. Det kan nu ikke være vrangforestillinger at gå op og dels minde Socialdemokratiet om deres egen politik, dels forsøge at forbedre den. Det burde man da være noget mere interesseret i. Men når man bliver afsløret med bukserne ikke alene nede om knæene, men måske endnu længere nede, så er man nødt til at reagere på det, og derfor er det vel endt sådan.

Men jeg synes ikke, at man skal være så bange. En grim ælling kan blive til en smuk svane på et tidspunkt, og som det er blevet sagt heroppefra, forventer Fælles Kurs at blive et stort parti.

Jeg mener, at når hr. Niels Helveg Petersen så voldsomt roser Socialdemokratiet, så er det